

Spet je pomlad

*Spet je pomlad in trate zelene,
s tisoči cveti lepo okrašene,
ki se ponujajo: tvoje smo, vtrži,
vtrži in v svojih rokah nas obdrži,
zate vzcveteli smo, da te krasimo,
da boš pozabil na mrzlo zimo,
ki te je vklepala v tesne prostore,
vrata odpri, odgrni zastore,
stopi pred nas v naravo zbujeno,
da bo zadihalo srce sproščeno,
z nami pomladi se veselilo,
novih moči za življenje dobilo.*

Ivan Matičič

Po pirhe sta šla

Risba O. Gasparija.

Se še spominjate Tinča in Tonca, kako sta »morje prebrodila« v lanskem letniku »Vrtca«? Marsikoga izmed vas bo gotovo zanimalo, kaj sta ta dva pastirca pozneje še vse doživela. Zato bo prav, da se ju zopet nekoliko spomnimo in pogledamo na Hruševje.

Tedaj sta bila res hudo izdelana, ko sta prišla iz brezna, in lep čas se nista nikamor več ganila s Hruševja. Toda čas vse bolečine pozdravi in do prihodnje pomladi sta že pozabila na tiste bridke dogodke — in zopet ju je zamikalo domov. Saj ni lepšega kot iti spomladi po pirhe pod ljubljeni rodni krov, čeprav štiri ure daleč, kakor je s Hruševja na Zasade, in to še skozi neskončni gozd.

Tinč in Tonca sta se torej velikonočno soboto opoldne odpravila. Ratajeva, stric in teta, jima nista branila, ker sta pač razumela, kako vleče otroke velika noč domov. Da bi se vnovič zgubila v gozdu, o tem nista stric in teta dolgo razmišljala. Otroka sta imela že toliko bridkih izkušenj, da sta si morala pač dobro zapomniti, kod pelje pot proti domu. Vendar je teto le skrbelo, kako bosta hodila, stric je pa peljal fanta na hrib in mu pokazal, kako se morata ravnati po soncu, ako bi znova zgrešila. In Tinč je natanko premotril ta najboljši kažipot in najzanesljivejši kompas: sonce. Nekaj dni pred odhodom ga je venomer opazoval, kako se suka preko gozda. Pa še na nekaj je mislil: na vžigalice. Teh ne sme pozabiti doma, ker ne ve, kaj se jima utegne primeriti na tako nevarni poti.

Teta jima je pripravila veliko culo: eno celo gnjat, kolač, suhih klobas in pirhov. To naj neseta domov za praznike. Potlej jima je dala še brašna za na pot. In tako sta šla na veselo potovanje. Bila je pomlad in mlado brstje je klilo iz zemlje, po gozdu so pa ležale še lise snega, ki pa niso delale mladima popotnikoma nikakih ovir. Saj je prodiralo sonce bolj in bolj skozi goščavje in je pilo vse skrite sledove minule zime. Mlada popotnika sta dobro hodila. Na križpotih se je Tinč nekajkrat ozrl okrog pa kar gladko presodil pravo smer. Venomer je uravnaval smer po soncu, ki jima je svetilo, da je bilo veselje. Ko sta bila že daleč, je pa splezal tu in tam na smreko, kjer se je pre-